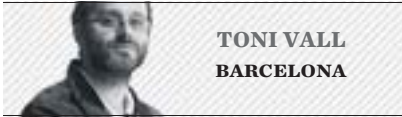

DEBAT TERRITORIAL

Espanya, país “d’alt voltatge”, segons Gabriel Magalhães

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Un títol arriscat. El mateix autor, l'escriptor i professor de literatura portuguès Gabriel Magalhães, admet que titular *Los españoles* un assaig sobre la personalitat de les gentes d'Espanya ha sigut una decisió de pes. I té ganes d'explicar-se, precisar que no es tracta d'una mirada extremada, ni pel cantó de la crítica cruenta ni pel de l'exaltació acrítica, sinó amarada de voluntat d'anàlisi i de comprensió, ancorada, segons Antón Costas, president del Cercle d'Economia –que va acollir ahir la presentació–, en el terreny de la moderació. La personalitat del llibre (publicat per l'editorial Elba) queda clara des del mateix capítol introductori, que val la pena

citar textualment: “L’objectiu no és cantar un país amb la veu d’un nacionalisme estereofònic sinó arribar al moll de l’os d’una realitat nacional important d’Europa. Entendre un país apassionant i proposar per a aquest país horitzons de felicitat”. I encara més clarividència a la contraportada en forma de pregunta retòrica: “¿És possible anar més enllà dels tòpics que construeixen la immensa faula d’un país per aconseguir fotografiar la seva ànima?” Amb aquests clars i fermes propòsits, Magalhães construeix una prosa de perfil poètic i impressionista, evocador i molt atractiu.

La diferència amb Portugal

Un dels aspectes més rellevants que l'autor posa de manifest i que durant la presentació –acompanyat del periodista Enric Juliana, bon amic seu– va quedar més que clar és que al seu parer Espanya és un país “d’alt voltatge”, travessat per una línia de tensió i en el qual

L'autor de l'assaig, Gabriel Magalhães, i el president del Cercle d'Economia, Antón Costas. MANOLO GARCÍA

sempre hi ha una part que té por de quedar exclosa. En aquest sentit, Magalhães revela que sempre que torna al seu país des d'Espanya es “desendolla” i l'envaeix una sensació de tranquil·litat difícil de percebre al país veí de Portugal. “A Espanya no s’hi pot estar distret”, rebla, i albira un repte possible amb evidents vinculacions amb la situació política actual: “És perfectament possible que tothom hi càpiga, que ningú percebi risc de ser exclòs, que tothom pugui ser tal com és i que la resta s’alegri que així sigui”.

Val la pena citar el capítol cinquè del llibre, titulat *Viajes catalanes*, en què l'autor relata el seu retorn a Barcelona l'any 2011 –molts anys després d'haver-hi estat per primer cop– i el neguit que l'envaïa per no parlar català: “Va ser una sorpresa descobrir una societat àgilment bilingüe, molt més tolerant del que em pensava. I vaig comprendre que a Catalunya se li està fent una considerable injustícia”. —